

[Svend Auken]

sag været kaotiske tilstande, og vi levnes ikke mulighed for at stemme for finansloven. Omvendt ønsker vi ikke, som mit partis formand, hr. Anker Jørgensen, har sagt det gentagne gange, gennem at stemme imod finansloven så kort tid efter et folketingsvalg at være med til at fremkalde et nyt valg.

Regeringen må efter vores opfattelse bære det fulde ansvar herfor. Dens adfærd i denne sag er præget, undskyld, jeg siger det, det er et stærkt ord, af opportunisme og mangel på behændighed. Den har nu omsider et flertal bag finansloven, et søndagsflertal uden bærekraft i folketingets hverdag, men den har stadig ikke villet vise imødekommenhed over for os. Selv da socialdemokratiet skar sine egne forslag ind til benet, udtalte statsministeren: ikke én krone mere til socialdemokratiet. De kan bare stemme for regeringens forslag eller lade være.

I dagspressen har der været ført en lærd debat om perspektiverne i den parlamentariske udvikling omkring finansloven. Man har villet se en ændring fra negativ til positiv parlamentarisme, således at en regering i fremtiden altid må have et positivt flertal bag sig og ikke længere kan nøjes med blot ikke at have et flertal imod sig.

Jeg tror, man skal være varsom med at drage for vidtrækkende konsekvenser af det kaos, der har omgærdet dette års finanslov. Er det for forfængeligt et håb, at vi til efteråret igen kan have en regering, der vil lytte til andre partier, lægge arbejdet rigtigt til rette, så vi igen kan få normale forhold omkring finansloven?

Mere alvorligt stiller det sig med samarbejdsmulighederne efter sammenbruddet i statsministeriet tirsdag den 21. februar. Vi lagde op til et samarbejde. Vi gav konkrete tilbud om et samarbejde. Vi ville bruge denne sag, ikke bare fordi den var vigtig, men også som en prøvesten for, om regeringen var seriøs, om der var realiteter bag de smukke ord. Og vi blev skuffet. Ingen i offentligheden er i tvivl om, at vi gjorde et seriøst forsøg, og at vi, som hr. Gammelgaard har udtrykt det, levede i det forfængelige håb, at regeringen overhovedet skulle give indrømmelser til et parti, som man sagde var gået tilbage ved valget, hvor regeringen jo var gået frem. Det er klar tale.

Socialdemokratiet ser stadig sin dobbeltrolle, som på samme tid er at være et tydeligt

alternativ til en konservativ borgerlig politik, fordi vi har et helt andet samfunds- og menneskesyn, men også at søge forhandlinger overalt, hvor der er mulighed for at øve indflydelse.

Men kan der overhovedet skabes samarbejde i denne statsministers tid? Vejer de ideologiske og partimæssige hensyn for statsministeren ikke så tungt, at hensynet til helheden altid må vige, når det kommer til realiteterne? Jeg er bange for, at det, der nu er sket, vil være med til at forgifte hele klimaet herinde. Kløfterne vil blive gravet dybere, ikke blot her, men også i befolkningen. Vi frygter splittelsen; forrevetheden vil vokse.

Slagskyggerne af det, der skete, kan blive lange på alle de centrale politiske spørgsmål både her i landet og uden for landets grænser, hvor Danmark øver indflydelse, og socialdemokratiet vil naturligvis i alle disse spørgsmål påtage sig rollen som konstruktiv, men konsekvent opposition.

De næste korsveje hedder udenrigs- og sikkerhedspolitikken, EFs krise, skattereform, finanslov, overenskomstsituation og selvfølgelig erhvervs- og beskæftigelsesproblemerne, ungdommens vanskeligheder og genopretningen af de dybe sociale uretfærdigheder. Problemerne er fælles, men en fortsættelse af regeringens hidtidige linje betyder, at lønningerne aldrig bliver det.

Overalt i samfundet spørges der efter en ny enighed om grundlæggende værdier mellem mennesker. Socialdemokratiet vil gerne yde sit bidrag, men er der overhovedet noget bidrag fra den nuværende regering? Vi opfatter regeringens svar som værende ganske klart: VAV, vi alene vide.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgård (VS):

Hr. Svend Auken sagde mange udmærkede ting om de borgerlige, men der var en ting, der stødte mig. Hr. Svend Auken sagde, at socialdemokratiet ville genfremsætte forslaget om at fjerne karensdagen. Det synes jeg er udmærket, men så vil jeg godt have et svar på, hvorfor man har stemt imod det forslag, der lå i radiatorådet om at fjerne karensdagen for Danmarks Radios medarbejdere. Det stemte socialdemokratiet imod. Og nu vil jeg ikke lade mig spise af med en forklaring om, at der ikke var økonomisk kompensati-